

ЮРИДИЧНА ПРИРОДА ЛІЦЕНЗУВАННЯ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Островерх А.С., гр. ТТ – 58

Науковий керівник – ст. викл. О.А. Лелюк

Харківський державний університет харчування та торгівлі

У механізмі державного регулювання господарської діяльності ліцензування певних видів цієї діяльності відіграє вкрай важливу роль. Разом з тим правове регулювання ліцензування недостатньо систематизоване, має свої недоліки, що зумовлює необхідність наукового дослідження пов'язаних з ним правових проблем. Питання про визначення правової природи ліцензування певних видів господарської діяльності є дискусійним. П.Злотник вважає інститут ліцензування цивільно-правовим. Але в масштабах цивільного права конструювання інституту ліцензування теоретично і практично неможливе, бо предмет регулювання та його метод явно виходять за межі принципів свободи волі, рівності сторін та диспозитивності. На думку А.В. Гущина, інститут ліцензування більшою мірою належить до адміністративного права. Важко погодитись з цією думкою, адже імперативний характер норм, що регулюють ліцензування, розпорядничий характер та відповідальність за порушення в галузі ліцензування не можуть бути достатнім аргументом на користь адміністративно-правової природи ліцензування. Найбільш обгрунтованою вважається позиція В.С. Щербини, який визначає ліцензування як засіб державного регулювання у сфері господарювання, спрямований на забезпечення єдиної державної політики у цій сфері та захист економічних і соціальних інтересів держави, суспільства та окремих споживачів. Ліцензування стосується певних видів господарської діяльності та здійснюється в межах господарського відношення, що виникає між суб'єктом господарювання, з одного боку, і органом ліцензування – з іншого. Це, у свою чергу, зумовлює господарсько-правову природу відповідних правових норм, що регулюють ліцензування.

Отже, виходячи з вище наведеного, можна зробити висновок про те, що сукупність правових норм, які регулюють ліцензування певних видів господарської діяльності, складає інститут ліцензування в системі господарського права. Утім, попри існування Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» практика регулювання процесу ліцензування ґрунтується на великій кількості нормативно – правових актів, виданих державними органами різного рівня.

НАПРЯМИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ

Пантелей І.О., гр. МЕ-10

Науковий керівник – ст. викл. Н.А. Чвала

Харківський державний університет харчування та торгівлі

Головною умовою формування інформаційної інфраструктури повинна стати політика держави, яка має стимулювати її розвиток. З одного боку держава повинна проводити активну політику та безпосередньо фінансувати проведення процесів автоматизації в основних державних органах, та одночасно сприяти розвитку інформаційних інфраструктур, що забезпечать підтримку розгортання банківської справи та страхування. З іншого боку внутрішня політика держави повинна максимально сприяти розвитку підприємництва у галузях інформаційних технологій через ряд регулюючих та заохочувальних дій.

Для вирішення проблеми розвитку і зміцнення інформаційної інфраструктури необхідно розробити економіко-правові основи, що включають: по-перше, законодавчі та нормативні акти, що визначають права і обов'язки юридичних та фізичних осіб щодо формування та використання інформаційних ресурсів, засобів їх обробки і доставки; по-друге, економічні регулятори, що забезпечують стимулювання активного формування і використання інформаційних ресурсів.

З урахуванням цього, державне регулювання розвитку інформаційної інфраструктури повинно здійснюватися за такими основними напрямками:

- бюджетне фінансування соціально значущих інформаційних систем освіти, науки, держорганів, правопорядку;
- запобігання і боротьба з надзвичайними ситуаціями та ін;
- створення економічних умов для підтримки вітчизняного виробника у розвитку сектора надання різних інформаційних послуг населенню, в тому числі по формуванню системи електронної торгівлі;
- інформатизації побуту і дозвілля;
- стимулювання створення та розвитку національних корпоративних мереж і комерційних систем;
- захист прав громадян на особисте життя і на доступ до інформації;
- реалізація на основі положень державної інформаційної політики концепцій, програм і проектів розвитку інформаційних і телекомунікаційних систем і мереж.